

[Hanne Reintoft.]

men ønsker man samfundsinteresse, må man også skabe medindflydelsen og den deraf følgende ansvarsfølelse.

Vi ser jo meget ofte, hvordan ungdommen svigtes af sin nærmeste omgangskreds. I Århus er den socialdemokratiske ungdom sat på gaden og har mistet sit årlige tilskud, fordi socialdemokratiet mener, at de er for støjende. Et gammelt mundheld siger jo, at sandheden ofte er ilde hørt, men jeg skal ikke uddybe det nærmere. Vi kan også se det i fagbevægelsen, hvordan LO forsøger på direkte at sabotere Lærlingenes Landsorganisation, der er oprettet af de unge på arbejdspladserne, og Lærlingenes Landsorganisation er jo faktisk et eksempel på den modenhed, hvormed ganske unge mennesker veldisciplineret og politisk modent organiserer sig. De uddannelsessøgendes Samarbejdsudvalg repræsenterer over 300.000 lærlinge og øvrige unge under uddannelse. De har ikke blot protesteret mod regeringens politik, men de har i fællesskab stillet krav til regeringen, nemlig et om en samlet uddannelsesreform og et om en menne-skeværdig tilværelse. Der er desuden hektisk aktivitet for at skabe et samlet ungdommens LO. I Dansk Ungdoms Fællesråd findes der allerede en organisation, der repræsenterer næsten hele ungdommen, og her har man for længst sagligt og velbegrun-det stillet krav om de 18 års valgretsalder.

Ungdommens krav til forbedring af dens sociale, økonomiske og uddannelsesmæssige forhold betragtes stadig væk af mange som et angreb på det bestående system, og derfor ønsker man faktisk inderst inde — det så vi i hele folkeafstemningsvalgkampen omkring de 18 år — at begrænse ungdommens indflydelse.

Det af mig i oktober måned fremsatte forslag til motiveret dagsorden ved behandlingen af et forslag om ændring af loven om universiteternes styrelse, hvorefter tinget skulle opfordre undervisningsministeren til at udforme reglerne om valgmåden til universitetsorganerne, så der for hvert universitet blev taget hensyn til det pågældende studenterråds forslag til valg måde, forkastede man jo også uden videre.

Regeringen har ikke villet acceptere selv en meget beskeden indflydelse til ungdommen, hvis den pågældende ungdomsgruppe

ikke på forhånd accepterede regeringens politik og det bestående samfundssystem. Behandlingen af styrelsesloven, denne tåbelige og intolerante, reaktionære holdning, har været et tydeligt eksempel på, hvor opskræmt man har været over, at en gruppe unge skulle få bare en lille smule indflydelse på deres egen uddannelse.

De unge i Danmark er modne nok til at få 18 års valgretsalder. Vi finder, at de er modne nok til at beskæftiges i produktionen og betale skat, længe før de er 18 år. Unge mænd, der er fyldt 18, er modne nok til at stå vagt med skarpladte geværer og øve sig i den måde, krigskunsten oplæres på i NATO her. Ungdommen skånes ikke på noget område, hvor der kræves en indsats af fysisk eller intellektuel art, men når det gælder rettighederne til medbestemmelse, så slipper al indflydelse op. Ungdommen har ikke haft nogen medbestemmelse, når der blev truffet beslutninger om boliger, om daginstitutioner, om skoler og fritidscentre, men de har meget føleligt fået lov at opleve følgerne af mangelen på disse sociale goder og har derfor en indsigt i disse ting, som kan være meget værdifuld for offentlige myndigheder, hvis der vel at mærke herskede de mest elementære former for demokrati.

Det stigende antal ungdomsproblemer kan ikke løses hen over hovedet på ungdommen. Det kan kun løses ved i videst muligt omfang at give ungdommen medindflydelse på landets politik, og skal vi løse de mange problemer og skabe bedre menneskelige forhold mellem alle generationer i stedet for kunstige generationskløfter, så må vi bl. a. indføre en fornuftig valgretsalder. Vi mener, at de 18 år burde have været gennemført. Vi mener, man skulle have ført en hæderlig kampagne, da man skulle have befolkningen ud til folkeafstemning, i stedet for faktisk at advare mod ungdommen. Vi vil stadig væk fastholde, at 18 år er det eneste rigtige, og vil selvfølgelig også stemme for et ændringsfor-slag herom. I sidste omgang vil vi selvfølgelig støtte de 20 år, men ikke betragte det som nogen egentlig reform eller som nogen udvidelse af ungdommens medindflydelse på samfundet.

Rosing: Som bekendt har jeg i folketingsåret 1968-69 stemt for regeringens forslag om nedsættelse af valgretsaldere fra 21 til